Een dag niet gelachen?

Geplaatst op 14 mei 2020

Ken je collega's!
In de rubriek 'Ken je collega's!' vind je blogs en interviews waarin je kennis kunt maken met (toekomstige) collega's van de studenten Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®.

Als ik een jaar vast zou zitten op een onbewoond eiland, en ik moest 1 collega kiezen om mij te vergezellen, dan koos ik misschien wel Jolanda Been (56, activiteitenbegeleider bij Topaz, behorend bij de 'risicogroep' wat betreft Corona). Dan zou ik namelijk twee dingen zeker weten: 1) er wordt gelachen en 2) we gaan ons niet vervelen.

Jolanda maakt mensen blij. Dat is wat ze doet. Is dat belangrijker nu er Corona is en de deuren van het verpleeghuis op slot zitten? Ik geloof dat Jolanda het eigenlijk net zo belangrijk vindt als daarvoor. Ook nu is haar motto: een dag niet gelachen is een dag niet geleefd. Maar het is wel anders. Normaal schept Jolanda er plezier in om met groepen van 30 of soms wel 40 mensen de boel op stelten te zetten. Dat gaat nu niet. Nu loopt ze over de afdeling met een iPad om filmpjes te maken voor de familie die niet op bezoek mag komen. Het is leuk en dankbaar werk. En er wordt gelachen. Na het zoveelste filmpje over bitterballen of poffertjes komt de familie op afstand in opstand: 'Eten jullie niet te veel daar? Straks moeten ze allemaal op dieet!'

Natuurlijk zijn er ook zorgen. Jolanda heeft astma en weet hoe het is om benauwd te zijn. 'Ik probeer mezelf heel goed te beschermen, want ik moet er niet aan denken om het te krijgen.' Maar het kan gebeuren… ze heeft dagelijks contact met verschillende collega's en je weet niet of die allemaal net zo voorzichtig zijn. Een ding hebben alle collega's wel gemeen: schrale handen van het wassen. Tot nu toe is iedereen op de afdeling gelukkig vrij van Corona. Maar bij de eerste verschijnselen wordt Jolanda 'opgepakt' en 'neergezet' op een afdeling waar ze geen risico loopt. Net als alle andere collega's die tot een risicogroep

behoren.

Hoe de stemming is, vraag ik. ‘Over het algemeen opgewekt!’, zegt ze opgewekt. Er is soms verdriet, natuurlijk. Of boosheid. Maar mensen zijn blij dat ze met beeldbellen toch regelmatig hun familie zien en spreken. ‘Verder staan we er niet al te veel bij stil. Als mensen ernaar vragen, leg ik het uit. Verder maken we gewoon een leuke dag. De mensen zien me dagelijks verschijnen en rekenen op me voor leuke dingen. Wat gaan we vandaag doen, Jolanda? En huppakee, dan verzin ik weer iets.

Van de week heb ik alle bewoners en collega’s zo gek gekregen om met z’n alle op een rij op de balustrade te gaan staan en allemaal tegelijk “VROLIJK PASEN” te roepen. Iedereen hield een letter vast: V-R-O-L-IJ-K P-A-S-E-N. Hilariteit alom. De ene had de letter ondersteboven, een ander omgekeerd, zie je het voor je?’ Ik zie het voor me. Jolanda heeft het gefilmd en de groet verstuurd naar alle families en collega’s. Weer een dag gelachen.

O ja, en het is opeens een sport geworden om gratis spullen binnen te halen. ‘Laatst kregen we 96 bossen tulpen! Zo veel vazen hebben we natuurlijk helemaal niet.’ En dus werden de tulpen verdeeld over de beschikbare vazen en ging de rest met collega’s mee naar huis. ‘Want die hebben het verdiend!’ En die hebben vazen… Of mensen blij zijn met al die spullen die ze krijgen, vroeg ik. ‘Ja natuurlijk! Van de week kwamen er opeens 20 pizza’s, nou reken maar dat ervan gesmuld is. En nu al die tulpen langzaam open gaan… daar wordt toch iedereen blij van!’ Jolanda houdt de moed erin, zo veel is duidelijk. En aan iedereen die nog iets te doneren heeft, pizza’s, tulpen, chocola, of ander spul waar mensen blij van worden: j.been@topaz.nl.

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®, Ken je collega's!